

Het spook van de grot

Kindertoneel

Auteur: Daniël Quintens

Uitgeverij: www.cts-producties.nl (.be)

Bezetting: 10 kinderen

Het stuk is geschreven met 5 meisjes en 5 jongens.

Men kan veranderen naargelang het aantal van beiden, alleen moet men de namen dan veranderen.

Korte inhoud.

Er is niet één spook maar twee spoken en ze zitten nu eenmaal niet in de opera maar in een grot.

De kinderen van een bepaalde schoolklas gaan een wandeling maken in een heel groot bos. In dat bos zijn er veel grotten, en grotten kunnen van alles herbergen zoals beren, leeuwen vleermuizen en ook spoken.

De ouders en de leraar hebben hen verteld dat ze in een bepaalde grot nooit mogen binnengaan. Welke grot het is hebben ze jammer genoeg vergeten te zeggen.

Het is namelijk een schuilplaats voor de jagers en die hebben daar elektriciteit ingelegd om wat meer licht in de grot te hebben en dat kan heel gevaarlijk zijn.

Alleen Sanne en Bert weten dat ze gemakkelijk kunnen verdwalen, want ze zitten voor de tweede maal in dezelfde klas en hebben het vorige schooljaar precies hetzelfde tegengekomen.

Niettegenstaande ze de weg goed kennen gebeurt het onvermijdelijke, ze verdwalen.

Sanne en Bert komen het eerst in een grote grot terecht om te schuilen tegen de regen.

Wetende dat er nog kinderen zullen komen en dat die kinderen denken dat er al duizend jaar twee spoken in de grotten zitten, heeft Sanne, die van geen kleintje vervaardigd is, een lumineus idee..

Ze heeft van huis twee lakens meegenomen om spook te spelen.

Bert is natuurlijk direct akkoord en zo geschiede... de twee spoken zijn geboren.

Hun avonturen kunnen beginnen.

Maar... worden ze ontmaskerd of niet? Krijgen ze een straf of niet?

Het wordt bibberen en lachen. Toch heeft het stuk een gelukkig end.

Een echt stuk door kinderen te spelen.

Decor:

Het decor is het binnenste van een grot.

Er staat een muurtje in waar de spoken zich kunnen wegsteken, daar staat ook een bakje in.

In de open ruimte van de grot staat ook een bankje waar kinderen op kunnen zitten.

Er is maar 1 ingang.

Het spook van de grot

Kindertoneel

Sanne en Bert komen als eerste aan in een grot, waar ze zich een beetje schuilhouden voor het onweer. De grot doet dienst als schuiloord voor de jagers die in het bos wild schieten.

Sanne

Ik geloof dat wij hier te eerste zijn

Bert

Dat geloof ik ook, want ik zie niemand

Sanne

Er zitten hier toch geen wilde dieren?

Bert

Dat denk ik niet.

Deze grot is een schuiloord voor de jagers.

Sanne

Zeg Bert?

Geloof jij in spoken?

Bert

Natuurlijk niet.

Spoken bestaan toch niet.

Waarom vraag jij dat?

Sanne

Wel als er geen spoken zijn, zouden wij voor geen spook kunnen spelen.

Bert

Hoe zouden wij dat doen?

We hebben toch geen lakens bij om over ons hoofd te trekken.

Sanne

Jawel..... kijk eens.

(Sanne haalt uit haar rugzak twee lakens)

Bert

Dat is een heel goed idee.

Hoe kom je erbij?

Sanne

Zomaar.

Bert

De andere kinderen komen ook nog en we gaan ze eens goed bang maken.

Sanne

Niet zo vlug.

Eerst moeten wij eens goed afspreken wat we zullen doen.

Bert

Heb jij nog zo geen goed idee?

Sanne

Luistert eens, we gaan ons vanaf nu gedragen als echte spoken.

Bert

Hoe bedoel je?

Sanne

Wel...in een grot zitten al vele, vele, vele jaren spoken... allé, dat denken de mensen toch.
Ze eten niet, ze drinken niet en ze.....

Bert

Van wat leven ze dan?

Sanne

Ze leven van mensen bang te maken.

Bert

Ach zo...

Sanne

Dus vanaf nu doen en denken we als spoken.
Is dat geen goed idee?

Bert

Als jij het zegt dat is het goed voor mij.

Sanne

Dus, we doen het.

Bert

Oké.

Vanaf nu zijn we spoken.

Sanne

Jij bent spook 1 en ik ben spook 2

Bert

Hebben ze dan geen naam?

Sanne

Neen, spoken hebben geen naam... alleen SPOOK.
Allé, we beginnen.

(Hun laken dragen ze nog niet maar ze kijken even rond. Spook1 kijkt achter een muurtje waar ze zich later zullen verstoppen en ziet opeens.....)

Spook1

Zeg spook, ik denk dat er hier toch iemand woont.

Spook2

Boe...boe...
Waarom denk je dat?

Spook1

Omdat er hier een schakelaar is.

(De schakelaar staat waar later de spoken zich zullen verstoppen)

Spook2

Boe...boe...
Een schakelaar?
Klik daar eens op.

(Spook1 klikt op de schakelaar en de grot wordt verlicht)

Spook2

Boe,... dat is gezellig, maar doe hem maar weer uit.

Spook1

Kijk, ik kan hem dimmen ook.

(Spook1 dimt het licht donkerder en dan weer klaarder en weer donkerder en weer klaarder)

Spook2

Boe,... zet hem maar een beetje donkerder dan zien ze het buiten niet dat er hier iemand is.

Spook1

Oké,... dat is geen slecht idee.
Zeg, spook, hoelang zitten we hier al opgesloten in deze grot?

Spook2

Boe...boe...
Ik geloof dat het al duizend jaar is, dat we hier opgesloten zitten.

Spook1

Dat kan ik bijna niet geloven, maar als jij het zegt dan zal het wel waar zijn..... denk ik.

Spook2

Boe...boe...

Het kan ook duizend en één jaar zijn, maar zo een groot verschil kan het niet zijn.
Boe.... Ik zal er niet ver naast zitten.

Spook1

Ik voel dat er onweer op komst is.

Spook2

Waarom voel je dat

Spook1

Ik voel het aan mijn dikke teen.

Spook2

Boe...boe...

Dat kan niet, want wij hebben geen tenen.

Spook1

Allé, ik voel het dan aan mijn eksterogen dat het gaat onweten.

Spook2

Boe...boe....

Eksterogen hebben wij ook niet.

Maar je zou kunnen gelijk hebben en dat zullen er nog kinderen komen om te schuilen.

Spook1

Kinderen ??? Waarom??

Zijn er misschien kinderen in het bos aan het wandelen?

Spook2

Boe...boe...

Natuurlijk zijn er kinderen aan het wandelen.

Als het regent komen ze hier toch schuilen.

Spook1

Dat wil zeggen dat ze ook kunnen verdwalen in het bos.

Spook2

Boe...boe...

Hoe kun je het raden.

Dat is al jaren zo, telkens de scholen op bosklassen gaan, verdwalen er kinderen en die zien ze nooit meer terug....boe...boe..

Spook1

Zou je nu willen stoppen met dat geboe?

Spook2

Boe,... waarom zou ik.

Ik doe dit al wel duizend jaar

Spook1

Dat werkt een beetje op mijn zenuwen, al dat geboe.

Spook2

Ik ga dan iets anders doen.

Beee Beee...

Spook1

Dat is het geluid van een geit.

Spook2

Bue.... Bue....

Spook1

Dat is het geluid van een koe.

Spook2

Wat moet ik dan roepen?

Wij zijn toch spoken.

Spook1

Ik heb dan liever dat je gewoon Boe.. roept in plaats van al die andere geluiden.

Het trekt toch op niets.

Spook2

Allé, Boe.....boe.....boe.....

Spook1

Ja, het is nu wel genoeg.

(Het begint te onweren en te bliksem. Men kan het zien aan de ingang van de grot – tussen het gedonder en de bliksem hoort men kinderen praten)

Spook2

Sssttt .. wees nu eens stil....

Ik geloof dat ik kinderen hoor.

Spook1

Boe

We gaan ons moeten verschuilen.

Kom we gaan ons hier achter die steen wegsteken.

Spook2

We mogen onze doek niet vergeten aan te trekken.

Spook1

Als ze binnen zijn dan gaan we het licht aansteken.

Spook2

Ja, maar niet te rap, we gaan ze nog een beetje bang maken.

(De spoken doen hun wit gewaad aan en kruipen nu achter een steen waar er een bankje staat. Ze zetten zich daarop – dan komen er twee kinderen binnen, elk met een zaklamp en één heeft een rugzak bij)

Joost

Is me dat een onweer.
Nog een geluk dat we hier kunnen schuilen.

Ben

Joost???

Joost

Ja, wat is er?

Ben

Ik denk dat ik een beetje bang ben.

Joost

Jij bent altijd bang.
Hoe zou dat komen, denk je.

Ben

Ik weet het niet.
Maar ik kan daar niets aan doen.
Het is hier zo eng en zo donker.

Joost

Ja, wat wil je?
In een grot is het altijd donkerder dan buiten.
We kunnen toch niet buiten blijven terwijl het bliksemt en dondert.

Ben

... en regent...

Joost

Dus, we kunnen zowel hier binnen schuilen.
Zo worden we niet nat.

Ben

Joost?

Joost

Wat is er nu weer?

Ben

Zouden er hier wilde dieren zitten?

Joost

Maar neen, bangerik, er zitten hier geen wilde dieren.
In het slechtste geval kunnen er hier vleermuizen zitten.

Ben

Ik ben daar ook bang van.

Joost

Van wat ben jij niet bang?

Ben

Ik ben van alles bang.

Joost

Dat heb ik ondertussen al begrepen.

Komaan, we zullen eens rondkijken of we hier niet eventjes kunnen neerzitten.

Ben

Joost ???

Joost

Ja, wat is er nu?

Ben

Waarom brand je zaklamp nog?

Joost

Omdat het hier nog wat donker is.

(Joost en Ben kijken rond, behalve achter de steen waar de spoken zitten – plots merken ze een steen waar ze kunnen rusten)

Ben

Ach, hier staat een steen.

Joost

Goed gevonden van jou

Kom we kunnen hier wat uitrusten, want ik ben moe van al dat gewandeld.

Ben

Ik ook, mijn voeten doen pijn.

Joost

Toch is het hier donker.

(Spook2 roept heel zacht Boe)

Ben

Joost, heb jij dat ook gehoord?

Joost

Wat moet ik gehoord hebben?

Ben

Ik weet het niet, maar ik heb een heel naar geluid gehoord.

Joost

Jij hoort ook van alles.

Zou je niet beter een beetje rusten of slapen?

(Spook2 roept nu wat luider BOE – het licht brand nu heel vel en de twee kinderen kruipen nu heel dicht bij elkaar)

Ben

Nu ben ik wel heel bang.

Joost

Nu heb ik het ook gehoord en het licht brand nu.

Zou je geloven dat ik ook een beetje bang ben.

Ben

Zou er hier toch spoken zitten?

Joost

Maar neen, spoken bestaan niet.

(De twee spoken lachen in hun vuistje zonder lawaai te maken)

Ben

Hoor jij nog iets?

Joost

Neen, ik denk dat wij een beetje aan het dromen waren.

Ben

Dromen zegt je, en waarom is het hier dan opeens klaar?

Joost

Dat weet ik niet.

Kom, probeer nu maar een beetje te slapen.

(Ben en Joost vallen in een diepe slaap – na een tijdje kijkt een van de spoken van achter de steen)

Spook2

Boe.... Boe....

Kom spook, ik denk dat ze in een diepe slaap liggen.

Spook1

Ssstt.... Stil zijn.

We mogen ze niet wakker maken.

Spook2

Boe...Boe...

Zouden ze iets bij hen hebben?

Spook1

Ik ga eens in hun zakken voelen.

Spook2

Boe...

Dat mag je niet doen.

Ze zouden kunnen wakker worden.

Kijk daar eens, ze hebben een zak mee.

Spook1

Ik ga eens in die zak kijken.

(Spook 1 doorzoekt de zak)

Spook2

Boe...

Al iets gevonden?

Spook1

Ssstt...

Ik geloof dat er iets inzit dat wij nog nooit gegeten hebben.

Spook2

Boe...

Wij moeten toch niet eten.

Spook1

Nog waar ook.

Spoken eten niet, maar toch heb ik honger.

Spook2

Boe...boe...

Wij leven alleen maar om mensen bang te maken en daarmee kunnen we zeer oud worden..

Als wij niet eten dan moeten zij ook niet eten.

Kom werpt die vuile zak maar weg.

(Spook1 haalt een pakje uit de zak en gooit de zak dan naar buiten)

Spook1

Ziezo, dat hebben ze ook niet meer nodig.

Spook2

Boe... boe....

Wat is dat? *(Hij wijst naar het pakje dat spook1 in zijn handen heeft)*

Spook1

Dat is een pakje.

Spook2

Boe... boe....En wat zit daar in?

Spook1

Boterhammen denk ik.

Spook2

Gooit dat ook maar weg.

Wij eten niet.

Spook1

Maar ik heb zo een grote honger.

Als het u belieft?

Mag ik het pakje houden?

Spook2

Boe.....Allé, het is goed voor één keer... maar de helft aan mij geven hé.

Spook1

Dat is afgesproken.

Kijk wat er hier ligt, een zaklantaarn.

Spook2

Een toverlamp wil je zeggen.

Van een zaklantaarn hebben spoken nog nooit gehoord.

Je moet denken als een spook... dus is dit een toverlamp.

Spook1

Oké, dat is een toverlamp.

(De kinderen bewegen zich eventjes en de spoken lopen naar hun schuilplaats met de zaklantaarn – dan komt spook2 eventjes om het hoekje loeren)

Spook2

Boe.... Boe....

Kom ze slapen nog.

(Ze komen weer tot bij de kinderen)

Spook1

Zeg spook?

Wij moeten toch niet bang zijn van die kinderen?

Spook2

Boe....

Ach neen???

En waarom niet?

Spook1

Omdat wij de spoken zijn en niet die kinderen.

Het is een waarheid als een koe dat kinderen bang zijn van spoken en niet andersom.

(Nu horen ze weer kinderen spreken en roepen)

Spook2

Boe...

Ik hoor weer kinderen, kom we gaan ons verschuilen.

Spook1

En stil zijn hé...

(De twee spoken lopen weer naar hun schuilplaats – dan komen er vier kinderen binnen)

Jan

Kom we gaan hier een beetje schuilen voor de regen.

Nog een geluk dat het opgehouden heeft van donderen en bliksem.

Katrijn

Kijk wie hier ligt te slapen, Joost en Ben.

Sofie

Wat doen zij hier?

Bo

Ik geloof dat ze wel heel diep slapen.

Zullen we ze wakker maken?

Jan

Wacht nog een beetje.

Zeg, hebben jullie dat ook al gemerkt dat het hier zo klaar is?

Bo

Waarom zou het hier niet klaar zijn?

Jan

Omdat we in een grot zitten en in een grot is het altijd donker.

Sofie

Dan zal dat een speciale grot zijn zeker.

Bo

Dan moet dit een heel speciale grot zijn.

Jan

Kom we gaan eens zoeken naar de zaklamp.

Bo

De zaklamp? Waarom?

Jan

Moest het opeens weer donker worden dan hebben we toch een lamp bij ons.

(Bo, Jan, Sofie en Katrijn kijken wat rond, maar niet waar de spoken zitten)

Katrijn

Heeft er al iemand iets gevonden?

Sofie

Ik nog niet.

Bo

Ik ook niet.

Katrijn

En jij Jan, heb jij al iets gevonden.

Jan

Neen, ik ook niet

Sofie

Zouden we niet beter Bart en Joost wakker maken.

Jan

Oké, doe maar.

(Sofie schudt even aan Joost en daarna aan Bart, maar ze komen niet wakker)

Sofie

Ik geloof dat deze twee heel diep slapen.

Bo

Ze zijn waarschijnlijk in dromenland als je het mij vraagt.

Katrijn

Ik heb een beter idee.

We roepen met z'n allen heel luid.. BOE...

Dan zullen ze wel wakker worden.

Jan

Oké.. maar ik tel tot drie...

Één..... twee..... drie.

Jan – Katrijn – Bo – Sofie

B O E E E E E E E

(Bart en Joost worden wakker en schrikken, ze nemen elkaar vast)

Ben

EEN SPOOK.

(de kinderen beginnen te lachen)

Jan

Maar neen, er zitten hier geen spoken.

Joost

Ik dacht dat ik een spook hoorde.

Jan

Dat heb je gedroomd.

Ben

Dat zou ik nog niet durven zeggen.

Ik ben er bijna zeker van dat ik een spook gehoord heb.

Katrijn

Maar neen Bart, dat waren wij die Boe riepen.

Sofie

Ja,... om jullie wakker te maken, want jullie sliepen zo vast dat jullie met het schudden niet wakker te krijgen waren.

Ben

Hebben we dan zo diep geslapen.

Bo

Natuurlijk.

Jan

En over spoken gesproken, spoken bestaan niet.

Ben

Ben je zeker?

Jan

Nog in geen duizend jaar zijn er hier spoken geweest.

Joost

Nochtans heb ik de indruk dat ik ook van spoken gedroomd heb.

Ik zal meer zeggen, ik heb ze gehoord.

Sofie

Dat zal wel.

Het was in je droom.

Ben

Allé, als jullie het zeggen, dan zal het wel waar zijn.

Regent het nog?

Katrijn

Niet dat ik weet.
Ik ga even kijken.

(Katrijn kijkt in de deuropening)

Neen, het regent niet meer.

Joost

En het dondert niet meer en het bliksemt ook niet meer.

Katrijn

Alleen nog een beetje in de verte, maar hier is alles stil.

Jan

Met hoeveel zijn we hier nu?

Joost

Meteen stuk of.....

Jan

Wacht ik ga ze eens tellen.
Joost, Katrijn, Ben, Bo, en Sofie.
Dat is met vijf.

Bo

Neen, met zes.
Je hebt je eigen vergeten mee te tellen.

Jan

Dat is nog waar ook.
We zijn met zes.
Hoeveel missen we er nog?

Sofie

Ja, met hoeveel zijn we aan die boswandeling begonnen?.

Ben

Dat weet ik niet, maar ik heb Bert en Sanne ook zien vertrekken.

Bo

En ik heb Tine en Wim ook zien vertrekken.

Ben

Die zijn zeker meegegaan met de leraar?

Jan

Dat geloof ik niet.

(Nu komen Tine en Wim ook binnen)

Wim

Ach, jullie zitten hier.

Tine

We hebben nog een beetje gezocht.

Wim

Allé, we hebben jullie toch gevonden
Zijn ze hier allemaal?

Ben

Alleen Bert en Sanne niet.
Hebben jullie ze niet gezien?

Wim

Neen, we hebben niemand gezien tot wij jullie hier vonden.

Ben

Dan zijn we ze verloren.
Waar moeten we nu gaan zoeken?

Tine

Misschien zijn ze weer naar school teruggekeerd.

Sofie

Dat zou best kunnen.
Het zijn echte twee bangeriken, ze durven niets.

Ben

Al altijd geweest.
Daarom hebben ze ook moeten overzitten.

(Spook2 roept zachtjes Boe...de kinderen kijken bangelijk)

Katrijn

(Met een bibberstem) Heb jullie dat ook gehoord

Allen

(Ook met een bibberstem)
J A

Katrijn

Ik blijf hier geen minuut meer.

De andere kinderen behalve Joost

Wij ook niet.

Joost

Weet je wat?
Ik heb een goed idee.

We gaan met zijn allen op zoek naar Bert en Sanne

Iedereen

Oké.

Joost

Desnoods gaan we terug naar de school en zeggen dat onze boswandeling erop zit.

Sofie

Weet jij nog de weg naar huis?

Joost

Dat denk ik toch.

Allé we zijn weg.

(Iedereen verlaat nu het toneel en het wordt heel donker op het toneel)

Einde eerste deel.

Tweede deel

(Er wordt op het toneel weer licht gemaakt en de twee spoken verlaten hun schuilplaats)

Spook1

Allé, ze zijn weg.

Spook2

Boe,... boe... ik geloof dat we ze goed bang gemaakt hebben, nietwaar Spook?

Spook1

Dat geloof ik ook.

Zouden ze nog terugkeren denk je?

Spook2

Natuurlijk.

Kijk ze hebben hun rugzakken laten staan.

Spook1

Zouden ze iets bij gehad hebben om te eten?

Spook2

Dat weet ik niet, maar in elk geval krijg ik toch grote honger.

Spook1

Maar daarnet zei dat spoken niet eten.

Spook2

Natuurlijk, maar echte spoken eten niet.

Spook1

Bestaan die dan echt?

Spook2

Ik weet het niet meer, maar in elk geval ik ga mijn doek afdoen en eens kijken of er in die zak niets zit om te eten.

Spook1

Dan doe ik het ook.

(De spoken doen hun wit laken van over hun hoofd)

Spook2

Dat was toch een beetje warm onder die doek zulle.

Spook1

Ik had het ook warm.

Allé, we gaan eventjes in die rugzakken kijken.

(De 2 spoken kijken snel in de rugzakken)

Spook2

Spook? Al iets gevonden?

Spook1

Neen, nog niets, toch zeker niets die op eten lijkt.
En jij?

Spook2

Ik ook nog niets.
Misschien hebben ze niets meegenomen om te eten.

Spook1

Dat kan niet.
Een hele dag weg van huis en niets meenemen om te eten? Dat kan niet.

Spook2

Misschien hebben ze het al opgegeten?

Spook1

Kan ook zijn.

Spook2

Ach, ik heb hier iets.

Spook1

Wat?

Spook2

Een appel.

Spook1

Dan moeten we hem delen, want ik heb niets gevonden.

Spook2

Dat zal ik niet doen.
Ik heb hem gevonden en de vinder mag hem houden.

Spook1

Dat vind ik niet eerlijk van jou.

Spook2

Dat kan wel zijn, maar spoken zijn nu eenmaal niet eerlijk.

Spook1

Maar je zei daarnet dat wij geen echte spoken zijn.

Spook2

Nu weer wel.
Wij zijn nu weer echte spoken.

Spook1

Dat vind ik maar heel flauw van jou.

Moest ik die appel gevonden hebben dan zou ik hem delen.

Spook2

Echt waar?

Spook1

Natuurlijk.

Spook2

Wel dan is het goed, ik zal hem delen.

(Spook2 probeert nu die appel in twee stukken te delen)

Spook1

Gaat het niet?

Spook2

Het gaat zeer moeilijk.

(Spook2 bijt er een stuk af)

Spook1

Wat doe je nu?

Je bijt er een stuk af.

Spook2

Natuurlijk, ik heb honger.

(Hij probeert nog altijd de appel in twee stukken te delen en bijt er nog een stuk af)

Spook1

Je doet het nu weer.

Spook2

Natuurlijk, ik moet hem toch in twee helften delen.

Spook1

Maar neen, je bijt er weer stuk af.

Spook2

Ach, dat

(hij bijt er weer een stuk af)

Ziezo, nu is hij in twee verdeeld.

Spook1

Maar ik heb maar een klein stukje.

Spook2

Het was ook geen grote appel hé, snulleke.

(Nu hoort men weer kinderstemmen)

Spook1

Sssttt..... ik geloof dat ze daar terug zijn.

Kom, we gaan ons weer schuilen.

Spook2

Trek vlug die laken over je.

(De twee spoken trekken vlug hun lakens terug aan en gaan zich verschuilen)

Spook1

Kom, vlug achter die muur.

(de kinderen komen binnen)

Joost

Oei, we zitten weer in dezelfde grot als daarnet.

Jan

We zijn verdwaald en niemand gevonden, dat vind ik erg.

Sofie

Ik ben er toch niet gerust in.

Katrijn

Ik ben zelfs een beetje bang

Bo

Zie dat er hier toch spoken zitten, ik ben er niet gerust in.

Wim

Och, bangeriken, spoken bestaan niet.

Tine

Waar zouden die Bart en Sanne nu zitten.

Jan

Zouden ze toch naar school teruggekeerd zijn.

Zij weten waarschijnlijk de weg.

Joost

Kom, laat ons hier eventjes uitrusten.

Tine

We gaan toch deze nacht hier niet moeten slapen?

Jan

Dat denk ik niet, de leraar zal ons wel komen zoeken.

Sofie

Ik krijg grote honger.

Jan

Wel, heb e niets meer in je rugzak zitten om te eten?

Sofie

Misschien wel.

Waar ligt mijn rugzak?

Ach, hier.

(Sofie kijkt in haar rugzak)

Bo

Nog een geluk dat we die rugzakken hier hebben laten liggen.

Jan

En een nog groter geluk dat we naar hier teruggekeerd zijn.

Sofie

Maar..... wie heeft er in mijn rugzak gezeten?

Jan

Ik niet

Allen

Wij ook niet

Joost

Kijk... in mij rugzak is er ook iemand geweest.

(Ze kijken nu allemaal in hun rugzak)

Bo

In de mijne ook

Wim

En ook in de mijne

Jan

Ik geloof dat er in iedere rugzak gekeken geweest is.

Joost

Er moet hier iemand geweest zijn

(Nu gaan ze allemaal dicht bij elkaar staan van schrik)

Jan

Dat kan niet.
Als er hier iemand geweest is dan moeten ze hier nog zijn.

Joost

Maar waar?

(nu roepen de 2 spoken)

Spook1 en spook2

BOE....BOE....

(Iedereen staat verstijft van schrik)

Tine

IK...B E N ..

Bo

IK ... O O K

Katrijn – Sofie – Wim

IK...O O K

Tine

JULLIE HEBBEN TOCH GEZEGD DAT ER GEEN SPOKEN
BESTAAN.

Joost

Natuurlijk niet, er bestaan geen spoken.

(De spoken roepen nog eens BOE)

Tine

Dat waren toch precies geluiden van spoken.

Joost

Wacht eens... *(nadenkend)*

Hebben jullie al achter die muur gekeken?

Wim

Neen, waarom zouden we.

Joost

Ik heb toch een raar vermoeden.

Jan? Wil jij eens achter die muur kijken?

Jan

Neen, Tine gaat het doen

Tine

Neen, ik durf niet

Katrijn moet het maar doen.

Katrijn

Och, ik zeker niet.

Joost

Zijn jullie nu allemaal bangeriken?

Bo

Maar zelf durf je ook hé?

Joost

Allé, ik zal maar eens kijken.

Katrijn

Maar voorzichtig hé.

(Joost loopt heel langzaam naar de muur en kijkt er even achter, op dat moment roepen de spoken BOE en Joost schrikt)

Joost

Er...er...er...

Wim

Wat is er Joost?

Je ziet zo bleekjes.

(Joost wijst met zijn vinger naar de muur)

Joost

Er... zitten...daar...twee.....

Wim

...Wat twee ??

Joost

Twee...SPOKEN;

(Iedereen gilt en hangen aan elkaar en spreken door elkaar)

Iedereen

Dat kan niet

Spoken bestaan niet

(De twee spoken gieren het uit van het lachen, zelfs zo luid dat de kinderen opeens zwijgen en met een boze blik naar de muur staren)

Joost

Ach, onze twee spoken kunnen lachen.

Kom maar eens vanachter die muur als jullie durven.

Spoken1 en 2

BOE....BOE....

Joost

We zijn niet meer bang van jullie

Wim

Neen, en kom maar rap van achter die muur als jullie durven.

Bo

Ik ben ook niet bang meer.

Wim

Maar je hebt ons wel doen schrikken.

Katrijn

Er is hier niemand meer bang.

Kom tevoorschijn.

(De spoken komen tevoorschijn)

Spook1 – Spook2

Boe...boe...

Joost

Komaan, wie zijn jullie.

Wij geloven toch niet meer in spoken.

Sofie

Neen, wij willen zien wie jullie zijn.

Komaan, toon jullie gezicht.

(De twee spoken trekken hun laken van hun hoofd en komen te voorschijn)

Wie zijn de spoken...!?